

ki! Bu durum da yine, eğitim öğretim programlarındaki düzeysizlik ve yetersizlikle, okuma özürü bir ulus oluşumuzdan kaynaklanmakta.

Kitaplardaki eğitsel öğelerden biri de insan ilişkileridir.

İnsan ilişkileri kulaktan kapma görüşlerle öğrenilmiyor. Özellikle insanları tanımak çok zor. Çocuğun, ev, okul, mahalle, sokak ve akraba çerçevesini aşamayan, insan ilişkisi, insanlarla uyumlu bir yaşam düzeni kurmaya yetmiyor. İnsan tiplerinin sayısı sonsuz. Çocuk büyürken bu tipleri tanırsa, giderek insanı doğru algılama yetisi edinir. Bu da toplum içinde iyi bir yer edinmesine önemli katkı sağlar. Oysa ailede, okulda, toplumda, insanlar, kişisel ölçütlerle iyi, kötü, dürüst düzenbaz, güvenilir, güvenilmez gibi kalıplarla tanımlanıyor. Bu tür önyargılı bir eğitimle büyüyen çocuk, gelecekte tüm insanları, bu birkaç kalıp içinde değerlendiriyor. Bu tutum, onun, toplumda korku, kuşku ve güvensizlik içinde yaşam sürmesine neden oluyor. Bu yüzden, o kişinin toplumsal gelişimi ve insan ilişkileri güdük kalıyor. Buna karşın, çocukluğundan itibaren çok ve düzenli kitap okuyarak, değişik insan tiplerini, davranışlarını, düşüncelerini tanıyan kişi, gerçekten insan sarrafı konumuna geliyor. Önyargıdan uzaklaşarak, insanları sağlıklı ölçütlerle değerlendirmeye başlıyor.

Kitapların bir başka eğitsel işlevi de yaşamın akışı içinde, yaşanmış ve yaşanmakta olan ve yaşanacak sorunlarla çözümlerini, çocuğa tanıtmaktır. Çocuğa, evde okulda, yaşamla ilgili pek çok öğüt verilir. Bu öğütler çoklukla örf adet ya da kendi deneyimlerimizden kaynaklanır. Bu arada çocuklar, sevgi, saygı, özveri, dayanışma, çalışkanlık, yurtseverlik, dürüstlük gibi klasik kavramlarla sınımsız kuşatılırlar. Hatta bazan bu öğütler, dayatma düzeyine varır. Oysa toplum, genelde bu doğrultuda verilen öğütlerin, tam tersi uygulamalar içindedir. Çocuk gerçekte öğütler arasındaki çelişkiyi hissettiğinden daha yoğun biçimde ve çok erken yaşlarda algılamaktadır.